

— Благодаря, азъ не пия. — каза той, безъ да си подигне главата.

Феликсъ си засука мустацитѣ. Явно бѣше, че такова едно поведение заслужва наказание. Планътъ за настѣпване бѣше веднага съставенъ.

Той стана и, размахвайки бирената чаша, започна съ звученъ, гръденъ гласъ :

— Драги приятели и съселани, както изобщо и всички почтени присѣтстващи! Славнитѣ пруски сражения се свършиха. Нашето мило отечество се възроди отъ пепелта и отново достигна прѣжния си блѣсъкъ. Повечето отъ насъ бѣха ранени на честното бойно поле или най-малко, си изложиха гръдитѣ на неприятелскитѣ куршуми. Нека сега всички пруски патриоти пиятъ съ мене за славата и честта на Прусия!

Всички чаши се подигнаха съ едно гръмогласно „ура“, но лейтенантътъ рѣзко извика:

— Чакайте! Азъ тукъ виждамъ единъ, който, сѣкашъ, не иска да изпълни той дългъ на честта. — Той шумно се приближи до непознатия.

— Господине, обърна се заплашително той къмъ него. Вие не искате ли да пиете за славата на Прусия?

Болеславъ се обърна и отговори:

— Азъ искамъ да ме оставите спокоенъ.

— Какво, господине? Вие носите славния опълченски знакъ на фуражката си и се отказвате...

Но той изведнѣжъ млъкна, защото забѣлѣжи, че непознатиятъ се улови за раницата. Слѣдъ една минута въ рѣцѣтъ му свѣтнаха два пищова; отдръпвайки се, Меркелъ видѣ прѣдъ себе си едно блѣдно, познато лице и двѣ блѣстящи като мълнии очи.

Той изведнѣжъ разбра, че стои прѣдъ човѣкъ, който на всичко е рѣшенъ.